

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ejler Koch (S):

Dette forslag knytter sig til det forslag, der lige er behandlet.

Vi havde i socialdemokratiet gerne set, at disse sager, der her er tale om, var blevet undergivet en centraliseret behandling ved Københavns byret, altså en afvigelse fra de almindelige instansfølgeregler i retsplejeloven. Der viste sig imidlertid i retsudvalget at være overvejende principielle betæneligheder ved at fravige instansfølgen, og vi er derfor blevet enige om, at vi følger den almindelige instansfølge. Til gengæld er vi så blevet enige om, at de særregler, der gjaldt om sagkyndige dommere, bliver bevaret. Dette punkt lægger vi megen vægt på, og vi må derfor anbefale at stemme imod det stillede underændringsforslag og i øvrigt anbefale, at man stemmer for de af ministeren stillede ændringsforslag nr. 1, 3, 5, 6 og 7.

Elsebeth Kock-Petersen (V):

Jeg skal blot give udtryk for tilfredshed med, at det lykkedes at få de almindelige værne- tingsregler indført for behandling af disse sager. Som vi har givet udtryk for i betænkningen, mener vi sådan set ikke, at sagkyndige dommeres medvirken er nødvendig, men under hensyntagen til den mulighed, der var, for at vi kunne få behandlet disse sager efter de almindelige værnetingsregler, indstiller vi nu ministerens ændringsforslag til godkendelse.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Fremskridtspartiet påpegede ved førstebehandling, at der ikke er noget behov overhovedet for at ændre på retsplejeloven, blot fordi lovforslaget om varsling af afskedigelser vedtages. Vi mener, og vi mente, at den eksisterende domstolsorganisation udmærket er i stand til at tage stilling til de sager, der måtte komme til at foreligge. Det har da også vist sig, at den udtalelse, der under udvalgsarbejdet er indhentet fra Dommerforeningen, ligger helt på linje med den argumentation, fremskridtspartiet har anført såvel ved førstebehandling som under udvalgsarbejdet.

Vi er tilfredse med, at der under udvalgsarbejdet har vist sig et flertal for at benytte de almindelige værnetingsregler, men vi mener ikke, at det resultat, der er kommet ud af det, er helt tilfredsstillende, fordi et flertal har holdt fast ved, at de juridiske dommere skulle forsynes med meddommere fra henholdsvis arbejdsgiver- og lønmodtagerorganisationer. Vi mener fremdeles ligesom Dommerforeningen, at det er en overflødig ting. Det har været anført som en begrundelse under udvalgsarbejdet, at der skulle være tale om så specielle sager og så sjældne sager, at domstolene ikke kunne klare dem alene, men var nødt til at have sagkyndige hjælpere. Det er naturligvis helt forkert. Disse sager vil ikke være spor mere specielle end så mange andre sager, der finder deres afgørelse rundt omkring ved underretterne.

Jeg skal slutte med at sige, at mit parti stemmer ja til underændringsforslaget og samtlige ændringsforslag, idet disse efter vores opfattelse i alle tilfælde repræsenterer forbedringer i forhold til det oprindelige lovforslag, men vi stemmer imod lovforslaget ved tredjebehandlingen, fordi det rummer den overflødige gevækst på retssystemet, som det vil være at placere interesseorganisationers repræsentanter ved siden af den juridiske dommer.

Gudme (RV):

Forslaget indeholdt i sin oprindelige skikkelse afvigelse fra de almindelige retsplejelovsregler på to punkter. Man ønskede, at sagkyndige lægdommere skulle medvirke ved behandlingen af disse sager, og man ønskede, at sagerne skulle koncentreres ved Københavns byret.

Fra mit partis side havde vi ingen indvending imod det første punkt. Man kan diskutere – og det er jo også sket i betækningsbidragene fra dem, der er gået imod – værdien af sådanne sagkyndige lægdommere. Der er nok en vis tilbøjelighed til, når der er partsrepræsentanter, at man siger, at plus og minus ophæver hinanden og giver en nulvirkning, således at det er den juridiske dommer, der i realiteten afgør sagen. Det kender vi fra boligretterne. Men der er i hvert fald den positive fordel ved at have sagkyndige lægdommere, at man derved får nogen viden om et bestemt felt tilført retten. Og så er der måske også en vis psykologisk faktor i dette, at der ved sådanne sagers behandling er repræsentanter for hver side af arbejdsmarkedet. Derfor kan vi kun med tilfredshed notere